

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA GENERALNA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

Warszawa, dnia 23 lutego 2015 r.

Sekretariat Wicemarszałek Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej
Wpłynęło dn. 21.02.2015
Nr. 1177/91 / 50/4076
Podpis.....

PG IV KSK 1429/14

Biuro Prokuratora
21.02.15
PP7

Pani
Maria Pańczyk – Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Senatorska Izba Marszałek,

Dot. BPS/043-62-2702-PG/14

W nawiązaniu do mojego pisma z dnia 07 listopada 2014 r., sygn. PG IV KSK 1429/14 przesłanego do Pani Marszałek uprzejmie informuję, że w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Wojciecha Skurkiewicza, na 62. posiedzeniu Senatu w dniu 09 października 2014 r. w sprawie skazania Marcina S., zbadano w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej akta Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim, sygn.

Przeprowadzona analiza akt sprawy nie dała podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie istnieją przesłanki do wniesienia kasacji do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08 października 2014 r., sygn. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn.

skazujący Marcina S. za popełnienie czynów z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 400 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

Przechodząc do analizy przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim przeprowadził prawidłowo postępowanie, zaś ocenę dowodów, zwłaszcza ich wiarygodności zawarł w swoim pisemnym uzasadnieniu, przedstawiając jakie

dowody zostały uznane za wiarygodne, a którym tej wiarygodności i z jakiego powodu odmówił.

W toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i Sądem Odwoławczym oskarżony korzystał z pomocy obrońców, którzy podejmowali na jego korzyść działania zapewniające realizację prawa do obrony.

Wydany wyrok przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim oskarżony Marcin S. zaskarżył osobistą apelacją, której Sąd Okręgowy w Poznaniu nie uwzględnił, uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Wobec braku żądania ze strony oskarżonego oraz jego obrońcy, zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy w Poznaniu nie sporządził pisemnego uzasadnienia.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. może zostać wniesiona do Sądu Najwyższego wyłącznie w razie dopuszczenia się przez sądy orzekające uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k. /bezwzględne przyczyny odwoławcze/ lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Wniesienie kasacji na innej podstawie, w tym od błędu w ustaleniach faktycznych, i rażącej niewspółmierności kary nie jest dopuszczalne.

Podkreślenia wymaga, że zarzut dokonania przez sąd błędnej oceny dowodów i niesłusznego dania wiary jednym dowodom, a odmówienia wiarygodności innym dowodom zebranych w sprawie, a co za tym idzie poczynienia przez sąd orzekający błędnych ustaleń faktycznych, w myśl regulacji art. 523 § 1 k.p.k., nie może stanowić podstawy wniesienia kasacji, albowiem zarzut ten nie należy do katalogu przyczyn kasacyjnych, wskazanych w tym przepisie.

Zarzut taki może zostać podniesiony tylko w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Najwyższy orzekając w trybie przepisów o kasacji nie może dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny wiarygodności poszczególnych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, kontrolować poprawności dokonanych w wyroku sądu I instancji ustaleń faktycznych.

W postępowaniu kasacyjnym, które nie jest swoistym postępowaniem „trzecioinstancyjnym” Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd nie naruszała zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 k.p.k. a także, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego

naruszenia innych reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Badanie akt pozwoliło na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy w granicach swobodnej oceny dowodów, zgodnie z art. 7 k.p.k. ocenił zebrany w sprawie cały materiał dowodowy, w tym dokonał wartościowania stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Powyższe rozważania zostały zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Orzeczenie Sądu Rejonowego umotywowano poprawnie, w sposób umożliwiający odtworzenie toku rozumowania sądu I instancji. Postępowania dowodowe w obu instancjach przeprowadzone zostały prawidłowo, zaś dokonana przez Sądy obu instancji ocena dowodów była obiektywna, rzeczowa, uwzględniająca wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania.

Tak dokonana ocena dowodów nie pozwala na sformułowanie w ewentualnej skardze kasacyjnej zarzutu rażącego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 k.p.k.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. (post. SN z dnia 9 lipca 2008 r., IV KK 149/08, OSNwSK 2008/1/1419).

W przedmiotowej sprawie owe kryteria, wskazane przez Sąd Najwyższy zostały spełnione.

Żadnych zastrzeżeń nie budzi także prawidłowość postępowania odwoławczego. Nie stwierdzono bowiem, aby Sąd Odwoławczy nienależycie rozpoznał wniesioną apelację, względnie aby dopuścił się obrazy prawa przy jej rozpoznawaniu.

Podkreślić należy, że w obecnej konfiguracji procesowej, ewentualną kasacją można byłoby zaskarżyć wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. _____, utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim o sygn. _____.

Brak pisemnego uzasadnienia tegoż wyroku, wskutek zaniechania złożenia wniosku przez oskarżonego lub jego obrońcę, uniemożliwia dokładne prześledzenie toku rozumowania Sądu Odwoławczego, a dokonana analiza akt sprawy nie wskazuje, że Sąd Okręgowy w Poznaniu dokonał wadliwej kontroli odwoławczej.

Odnosząc się do powołanego przez Pana senatora Wojciecha Skurkiewicza wyroku Sadu Najwyższego z dnia 02 lipca 2013 r., sygn. III SK 42/12 zauważyć należy, że nie został on wydany przez Izbę Karną Sądu Najwyższego, a tym samym odnosi się generalnie do innej kwestii prawnej, oczywiście w swej treści przywołując jednocześnie zapisy Konstytucji RP i orzecznictwa europejskiego w zakresie standardów dopuszczalnej krytyki.

Sąd Najwyższy orzekł między innymi, że gwarantowana w art. 14 Konstytucji RP wolność prasy i innych środków społecznego przekazu obejmuje także środki masowego komunikowania, o jakich mowa w art. 216 § 2 k.k. Internet jest środkiem masowego komunikowania, o jakim mowa w art. 216 § 2 k.k., za pomocą którego sprawca może dopuścić się znieważenia (por. post. SN z dnia 07 maja 2008 r., sygn. III KK 234/07 *OSNKW 2008/9/69, Prok.i Pr.-wkl. 2008/12/9, Biul.SN 2008/9/13*).

Celowym jest też odwołanie się do innego orzeczenia Sądu Najwyższego, który stwierdził między innymi, że prawo do krytyki przysługujące dziennikarzowi, nie może przeradzać się w formułowanie inwektyw i pomówień pod adresem funkcjonariuszy państwa. Działalność każdego organu państwa może być oceniana przez dziennikarzy, a opinia publiczna ma prawo być informowana o ewentualnych nieprawidłowościach. Nie zwalnia to dziennikarza od tego, aby jego wypowiedzi miały charakter bezstronny szczególnie wtedy, gdy dotyczą faktów (por. postanowienie SN z dnia 10.12.2003 r., sygn. V KK 195/03, *OSNKW 2004/3/25, Biul.SN 2004/3/15*).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie budzi wątpliwości, że prawem każdego obywatela jest korzystanie z zasady słusznej i nawet ostrej krytyki organów państwa, czy też organów samorządowych. Nie może zaś być uznane za dopuszczalne używanie za pośrednictwem internetu pod adresem konkretnych osób pełniących funkcje publiczne wyzwisk, słów uznanych powszechnie za poniżające, jak miało to miejsce w przypadku skazanego Marcina S.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne. Zapis ten jest zgodny z art. 2 Protokołu Nr 7 sporządzonego dnia 22 listopada 1984 r. w Strasburgu, do Konwencji o ochronie praw

człowieka i podstawowych wolności, który stanowi, że każdy, kto został uznany przez sąd za winnego popełnienia przestępstwa, ma prawo do rozpatrzenia przez sąd wyższej instancji jego sprawy, tak w przedmiocie orzeczenia o winie, jak i co do kary. Korzystanie z tego prawa, a także jego podstawy, reguluje ustawa.

Tak więc zgodnie z Konstytucją RP, prawa przynależne oskarżonemu, zostały Panu Marcinowi S. w pełni zagwarantowane, z których wymieniony skorzystał składając osobistą apelację. Nieznane są jednakże motywy skazanego, które legły u podstaw rezygnacji z żądania sporządzenia pisemnego uzasadnienia przez Sąd Okręgowy w Poznaniu.

Reasumując - dokonana ocena prawidłowości sposobu procedowania Sądów i zasadności wydanych wyroków, nie dała podstaw do stwierdzenia, że orzeczenia te zapadły z rażąco obrazą prawa, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., a tym samym nie dała podstaw do wniesienia na korzyść Marcina S. skargi kasacyjnej.

Z szacunku

Robert Bernard